

Я не нездужаю, нівроку...

Тарас Шевченко

Я не нездужаю, нівроку,
А щось такеє бачить око,
І серце жде чогось. Болить.
Болить, і плаче, і не спить,
Мов негодована дитина.
Лихої, тяжкої години,
Мабуть, ти ждеш? Добра не жди,
Не жди сподіваної волі —
Вона заснула: цар Микола
Її приспав. А щоб збудить
Хиренну волю, треба миром,
Громадою обух сталить,
Та добре вигострить сокиру —
Та й заходиться вже будить.
А то проспить собі, небога,
До суду божого страшного!
А панство буде колихать,
Храми, палати мурувать,
Любить царя свого п'яного,
Та візантійство прославлять.
Та й більше, бачиться, нічого.

1858 22 листопада [С.-Петербург]